

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De peccato iactantiæ, & de his quæ valent contra illud. Cap. XVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

De peccato iactantia, & de his quæ valent contra illud. CAP. XV.

Peccatum iactantiæ disfluadetur Prou. 27. vbi legitur, Laudet te alienus, & non os tuum, possunt autem valere contra peccatū istud, Primo exempla: vt est illud, quod legitur Dan. 4. de Nabuchodonosor, q̄ verba iactantiæ proferebat in fine, dicens: Hæc est Babylon ciuitas magna, quam ego ædificauī in domū regni, in robore fortitudinis meæ, & in gloria decoris mei. Et cū adhuc sermo esset in ore regis, vox de celo ruit, Tibi dicitur Nabuchodonosor rex, Regnum tuum transit à te. Legitur etiam in Vitis partū, de quodā cremita, qui pollens omnibus animi virtutibus cepit iactare se, & diabolus in specie mulieris venit ad speluncā eius, dicens quod à bestiis nocte esset deuorandus, nisi susciperetur eius hospitio: quæ suscepta diuersis blandimētis inducit eum ad hoc quod membra eius singulatim tangeret: & cū inclinaret se vt eam fœdè amplecteretur, ipsa euauit, deridēs eū: & multitudo dæmonum clamauit: O monache, qui te vsque ad stellas extollebas, quomodo demersus es in infernū? Disce, Qui se exaltat, humiliabitur. Tūc ille desperans & fugiens præ cōfusione à conspectu omnium religiosorū, reuersus est ad seculum: tradens se omni impudiciæ, ne quis eū salubribus monitis de præcipitio reuocaret. Item in regione Thebaide manēte quodā cremita Apollonio, vitæ pbatissime, dixit ei vox de celo, Apollonio, per te perdam sapientiam sapientū, & etiam in Agypto omnem culturam dæmonum subrues. At ille ait: Aufer à me iactantiā, ne fortè elatus super fratres meos cadā ab omnibus bonis. & dixit vox: Mittere manus tuas ad ceruices tuas: & quod cōprehēderis, cōstringe, & sub arena subruet. & continuò apposita manu ad ceruices apprehēdit paruum Æthiopē clamantem & dicentem: Ego sum superbiæ dæmon. Et iterū vox ait: Perge nūc quocunq̄ volueris in Deo securus. ¶ Secundo potest valere contra peccatū iactantiæ, si manifestetur stultitia eius qui hoc vitio laborat. Notandum ergo, q̄ ille qui iactat se ore proprio, seipsum quandoque occidit, vnde Prou. 18. Os stulti cōtritio illius. Filios autem suos ore proprio comedit, dum bona opera se iactādo de illis amittit. Ipse etiam Dei gratiā effundit, vnde Ecc. 20. Gratia fatuorū effundetur. Ipse laudem, quam amat, in loco ponit vbi sordeat: scilicet in ore proprio. omnis enim laus in ore proprio sordeat. Ipse etiam testimoniū fert de seipso. Ioan. 8. Tu de te ipso testimoniū perhibes: testimonium tuum non est verum. Hoc de Christo non habet locū, quum se solus cognoscat, & ipsi soli credendū est, iuxta verbum Hilarij: Soli Deo de se creden-

dum est, qui se solus nouit. Sed in aliis verum est quod dicitur 1. Cor. 10. Non qui seipsum commendat, ille probatus est, sed qui Deus commendat. Ille qui iactat se, est idolum seipsum colens, & de seipso cantans. Ipse similis est gallinae, quae postquam fecit ouum, non cessat clamare donec perpenditur, quod ouum fecit: & sic ouum amittit. Sic ille qui iactat se, tacere non potest, donec bonum opus, quod fecit amiserit. ¶ Tertio potest valere contra hoc peccatum, si ostendantur mala quae ex eo consequuntur. Notandum ergo quod ex hoc peccato sequuntur iurgia. Vnde Prou. 28. Qui se iactat & dilatat, iurgia concitat. Sequuntur etiam inde odium. Vnde Sapiens: Vitiosa iactatio est, affertque audientibus non tantummodo fastidium, sed plerumque odium. Hoc tamen sciendum est quod licet viris bonis opera sua bona quandoque dicere ad Dei gloriam. Vnde 2. ad Cor. 11. dicit Paulus: Estimo enim me nihil minus fecisse à magnis apostolis. Licet etiam ea dicere ad reuelationem spei. Vnde Esa. 38. dicit Ezechias: Memento quomodo ambulauerim coram te in veritate.

De secretorum reuelatione.

CAP. XVII.

A Secretorum reuelatione debent hominem cohibere, tria. ¶ Primum est, hoc quod legitur Ecc. 27. Qui denudat arcanum amici, perdit fidem. ¶ Secundum est, quod legitur Ecc. 12. Est concordatio ad amicum, excepto conuicio & improprio, & superbia, & mysterij reuelatione, & plaga dolosa. Vnde reuelatio secreti est vnum eorum, de quibus vix fit concordatio. ¶ Tertium est hoc, quod si aliquis infamatus fuerit illa reuelatione, vix potest ei restitui damnum quod suscepit. Vnde Prouer. 28. Quae viderunt oculi tui, ne proferas in iurgio citò, ne postea emendare non possis cum dehonestaueris amicum tuum.

De peccato indiscretæ comminationis.

CAP. XVIII.

Peccatum indiscretæ comminationis fugere debemus. ¶ Primo exemplo Christi, de quo legitur 1. Pet. 2. Qui cum patetur, non comminabatur. ¶ Secundo debet cohibere ab eo ut demum locum timori Dei. Vnde Eccles. 19. Corripe amicum antequam commineris, & da locum timori Altissimi. Altissimi timori datur locus, qui potius vult quod homines dimittat peccare timore Dei, quam timore humano. ¶ Tertio, quia comminationes multum offendunt hominem, & multa mala inde sequuntur. Eccel. 22. Ante sanguinem maledicta, & contumelia, & minae. ¶ Quarto cauendum est à comminationibus, ne stultiores nos ostendam quam simus. Homo qui comminari consuevit, ostendit se stultiores rem quam sit, quia multa comminatur quae nunquam facturus sit. Vnde